

Ферма «Лавлайт»

КУПИТИ

«Ферма “Лавлайт”» – перша частина романтичної тетралогії «Лавлайт», кожна книжка якої – окрема завершена історія.

Плантація мертвих дерев. Виводок єнотів, які намагаються загарбати стодолу Санти. І вантажі, що загадково зникають. Ферма «Лавлайт» — зовсім не той зимовий дивокрай, про який мріяла Стелла Блум. Прагнучи врятувати ялинкову ферму, яку вона любить з дитинства, дівчина вирішує взяти участь у конкурсі знаменитої інстаблогерки Евелін Сент-Джеймс. Завдяки додатковій рекламі й чималому грошовому призу вона зможе певний час тримати бізнес на плаву. Є лише одна проблемка. Щоб ферма справила враження романтичного місця, Стелла збрехала в заявці, що керує нею разом зі своїм хлопцем. Ось тільки... хлопця в неї немає. І тут у пригоді стає її найкращий друг Лука Пітерс. Він саме приїхав із Нью-Йорка навідати маму й випити гарячого шоколаду, а, зрештою, отримав ферму та серйозні стосунки...

«Ферма “Лавлайт”» — романтична комедія про вродливого веснянкуватого аналітика даних, хаотично-оптимістичну власницю ялинкової ферми й маленьке містечко з найкращим горіховим лате на східному узбережжі. Цей ніжний і водночас пристрасний роман — святкова історія зі щасливим кінцем.

Святвечір застане мене там,

Де сяє світло любові.

Я буду вдома на Різдво,

Дарма що лише подумки

Кім Геннон і Волтер Кент

I'll Be Home for Christmas

Розділ перший

— Луко, послухай, — кажу я, відкидаюся на спинку стільця, намацую стос паперів на полиці позаду себе та тихо лаюся, коли кінчики пальців ковзають по кутику й документи лавиною падають на підлогу. — Бодай на секунду припини говорити про піцу й послухай мене.

На другому кінці лінії на мить западає тиша, а тоді Лука каже:

— Я саме збирався розповісти найцікавіше.

Він має на увазі, що саме збирався дуже детально розповісти про домашній сир, а я сумніваюся, що зараз зможу витримати таку розгорнуту розповідь про моцарелу. Як аналітик даних, Лука сміховинно скрупульозний. А надто коли йдеться про сир. Я потираю перенісся й кажу:

— Знаю, вибач, але мені треба про дещо поговорити з тобою.

— Усе гаразд? — запитує він. На тлі лунає автомобільний гудок, тиха лайка Луки й рівномірне клацання поворотника, коли він перелаштовується на іншу смугу.

— Усе... добре, — відказую я, дивлячись на розкидану по підлозі фінансову документацію, і кривлюся. — Тобто нормально. Мені просто... — від упевненості, з якою почала цю розмову, не лишається й сліду, і я горблюся в кріслі. Цього тижня, коли телефонувала Луці (або він мені), щоразу дрейфила. Навряд чи нині буде інакше. — Мені треба йти. Телефонує один із моїх постачальників, — кажу я й суплююся на своє відображення на екрані комп'ютера. Мішки під очима, нижня губа почервоніла від нервового покусання, а копиця темного волосся зібрана у вузол, який більше пасує одержимій злим духом вікторіанській ляльці.

Я маю такий самий непривабливий вигляд, як фінансова звітність ферми.

— Ніякий постачальник тобі не телефонує, але я поки що тобі підіграю, — весело відказує Лука. — Подзвони мені після роботи, гаразд? Поговоримо про те, довкола чого ти весь тиждень ходиш околяса.

Моє відображення супитьсья ще дужче.

— Можливо.

Він сміється.

— До зв'язку.

Кладу слухавку й насилу стримуюся, щоб не пожбурити телефон через усю кімнату. У Луки талант розколювати мене, а саме цього я зараз і не хочу. Відверто кажучи, взагалі цього не хочу, бо боюся того, що він з'ясує, коли почне поєднувати всі дані.

Телефон дзижчить у долоні від вхідного повідомлення, і я кладу його на стос рахунків екраном донизу. Він знову дзижчить. Я стискаю перенісся пальцями. Якщо фінансове становище ферми не поліпшиться, незабаром я опинюсь у глухому куті. Я гадала... гадала, що мати власну ялинкову ферму — романтично.

Мріяла про сповнену чарів святкову пору. Уявляла дітей, що бігають поміж деревами. Батьків, які крадькома цілуються над чашками з гарячим шоколадом. Тобто все те, про що написані різдвяні пісні. Молоді пари, які випадково опиняються під омелою. Гірлянди й великі панчохи. Дерев'яні парканчики, пофарбовані в червоний і білий кольори. Імбирне печиво. М'ятні льодяники.

І спочатку все було чудово. Наш дебютний сезон виявився таким чарівним, наскільки це можливо.

А потім почалася чорна смуга.

Я по вуха в боргах перед постачальником добрив, який зручно забуває про моє замовлення щодругий місяць. У мене є ціле угіддя з ялинками, що скидаються на декорації з фільму Тіма Бертона, і сім'я енотів, які намагаються рейдернути stodолу Санти. Словом, це не зимовий дивокрай.

Це холодне пекло, з якого немає виходу, перев'язане гарненьким червоним бантиком.

Я почуваюсь обманутою. Не тільки кожним фільмом Hall-mark, який дивилася, а й попереднім власником цієї землі. Генк забув розповісти, що перестав оплачувати рахунки кілька місяців тому, і я як нова власниця успадкувала його борги. Тоді я вважала, що мені пощастило. Ціна на землю була вигідна, а я мала цікаві ідеї щодо розширення й маркетингу, які мені кортіло втілити в життя. Додавши дрібку любові, маленьку ферму можна було перетворити на щось вагоме. Але зараз почуваюся дурепою. Палко прагнучи створити щось особливе, я проігнорувала червоні прапорці.

Мене засліпила ялиця Дугласа.

Проте рішення в мене є. Я просто не впевнена, що електронний лист у списку вхідних моєї поштової скриньки — це те, на що я готова піти.

Щиро кажучи, зараз навіть продаж власних органів видається не найстрашнішим варіантом.

— Естель.

Я аж підскакую, коли в кабінет завалюється Бекет. Рукою перекидаю каву, напівзасохлу папороть у горщику й стосик ароматизаторів із запахом сосни, які падають на підлогу поверх розкиданої документації. Дивлюся спершу на весь цей безлад, а тоді суплюся на свого головного фермера.

— Бекете, — зітхнувши, промовляю я. Докучливий біль у глибині очниць розростається й немовби клубочиться в потилиці. Цей чоловік фізично не здатен увійти в кімнату по-людськи. Коліна в нього замащені багнюкою, і я ще дужче суплюся. Мабуть, був у південній частині плантації. — Що цього разу?

Він переступає через мішанину папороті, картону та кави й втискає своє кремезне тіло в крісло навпроти мого столу — замале шкіряне одоробло, яке я знайшла на узбіччі. Хотіла оббити його зеленим оксамитом, але потім з'явилися єноти. А тоді несподівано обвалилася огорожа біля дороги. Двічі.

І ось тепер воно стоїть із жахливою потрісканою коричневою шкірою і клаптями наповнювача, що вивалюються на підлогу. Це схоже на метафору. Бекет витріщається на вицвілі, покручені від вологи картонні ялинки, що прикрашають килим, і його брова аж підпирає лоба.

— Не хочеш пояснити, чому у тебе в офісі сімдесят п'ять соснових ароматизаторів з автозаправки?

Бекет, як завжди, забуває перепросити й одразу перестрибує на особисті питання. Мій телефон знову сердито дзижчить трьома чіткими стакато. Це або дисертація Луки про консистенцію скоринки піци, або ще якийсь постачальник допитується про неоплачений рахунок.

Тим часом Бекет ще вище здимає брову.

— Спробую зайти з іншого боку. Можеш пояснити, чому ти ігноруєш Луку?

Ненавиджу, коли Бекет вмикає розумника. Для мене це майже завжди погано закінчується. Він надто кмітливий, на щастя для нього, попри роль тупенького фермера, яку здебільшого грає. Я нахиляюся, підбираю з підлоги ароматизатори й кидаю їх у нижню шухляду столу до решти — старої безладної купи заплутаних ниток, несвіжих картонних сосен і нерозділених почуттів. По одній сосні за кожен приїзд Луки додому, починаючи з тих часів, коли ми були двадцятиоднорічні й дурні. Зазвичай я знаходжу їх за тиждень-два після його від'їзду — захованими в якомусь потаємному місці. Під сніговою кулею, під клавіатурою.

У фільтрі для кави.

— Не хочу й не можу, — бурмочу я, не маючи ані краплі бажання відповідати на обидва запитання. — Може, розкажеш, що ти там знайшов сьогодні?

Бекет скидає капелюха й проводить пальцями по темно-русявому волоссю, розмазуючи по ньому залишки бруду. Його шкіра засмагла, бо він чимало часу проводить у полях, а рукави фланелевої сорочки підкочені до ліктів, тож добре видно какофонію темних і кольорових татуйовань. Усі жінки в місті божеволіють від нього. Можливо, саме тому він і не їздить туди.

Напевно, із цієї самої причини Бекет насупився, коли я запропонувала випустити календар «Гарячий фермер», щоб збільшити прибутки.

Присягаюся, усі мої фінансові проблеми одразу б зникли, якби він дозволив виставити той календар на продаж.

— Не розумію, — бурмоче чоловік, потираючи підборіддя великим пальцем. Якби Сінді Кросвелл зараз була тут, то так би й зомліла. Вона працює в аптеці й іноді, коли туди заходить Бек, прикидається, буцім недочуває, щоб він нахилився до неї і голосно говорив просто у вухо. Я навіть бачила, як та стара відьма вдала, ніби спіткнулася, щоб Бекет допоміг їй підвестися. Безнадійна.

— Ці дерева, напевно, найневибагливіші рослини, які мені доводилося вирощувати. — Десь у його словах криється жарт, але я, відверто кажучи, не маю сил його шукати. Відчуваю, як кутики моїх губ опускаються, і за

मितь вже суплюся так само, як і він. Двійко сумних клоунів. — Я гадки не маю, чому ялинки на південній плантації скидаються на... на...

Я думаю про те, як дерева, що ростуть біля підніжжя пагорбів, хиляться й викривляються. Про крихку текстуру кори. Слабкі, опущені голки.

— На найпохмурішу версію ялинки Чарлі Брауна?

— Саме так.

Як не дивно, на миршаві ялинки теж є попит. Але ці не належать до такої категорії. Їх уже не врятувати. Яюсь я вийшла надвір — і, присягаюся, одна з них розсипалася від мого погляду. Не можу уявити, щоб отаке стояло в чиемусь домі — жартома чи ні. Посмикуючи великим пальцем нижню губу, я подумки підраховую збитки. На тій ділянці десятки дерев.

— Ми зможемо обійтися без них? — Бекет стурбований і має на це підстави. Це ще один удар, який ми не можемо витримати. Як керівниця фермерського господарства, я знаю, що мушу сказати йому правду. Що ми висимо на волосинці. Але не можу витиснути із себе ні слова. Він сліпо довірився мені, коли покинув роботу на овочевій фермі, щоб працювати тут, зі мною. Знаю, що він розраховує на успіх. На те, що я виконаю всі обіцянки, які дала йому.

І поки що я їх виконую. Завдяки своїм заощадженням. Мені доводиться жорстко економити й майже щодня вечеряти раменом, але я нікому не врізала зарплату. Це те, чим я не готова пожертвувати.

Але вічно так тривати не може. Правда незабаром обов'язково впливе.

Я дивлюся на електронний лист на екрані комп'ютера.

— Ну що ж, — закушую нижню губу. Як-то кажуть, коли запригся, то й тягни. Якщо Бекет хоче, щоб ми пережили наступний сезон і ферма не розвалилася, то має можливість мені допомогти. Я глибоко вдихаю і збираю докупити рештки сміливості, які не покинули мене під час розмови з Лукою. — Хочеш стати моїм хлопцем?

Я би посміялася з виразу його обличчя, якби не була такою серйозною. У нього такий вигляд, ніби я попросила закопати труп у саду.

— Це... — він совається в кріслі, аж шкіряна оббивка поскрипує під стегнами. — Стелло, я не... я не зовсім уявляю тебе своєю... ти мені як...

Коли востаннє чула, щоб він затинався? Щиро кажучи, не пригадую такого. Можливо, коли він проводив презентацію до Дня деревонасадження в середній школі й Бетсі Джонсон намагалася обмацати його перед групою школярів.

— Розслабся, - кажу я, наступаю носом черевика на ще один сосновий ароматизатор і тягну його до себе. — Це не зовсім те, про що ти думаєш.

Силкуюся підтягнути шматочок картону якомога ближче, тож не бачу, як Бекет виструнчується в кріслі. Мені видно лише його ногу, яка смикається зі швидкістю кілометр на хвилину. Я пирхаю. Коли підводжу погляд, бачу, що він сидить, витріщивши очі, й загалом має такий вигляд, ніби я приставила пістолет до його голови. Це той самий ледь прихований страх і заціпеніння, які з'являються на його обличчі щоразу, коли Бекет опиняється в місті.

— Стелло, — видно, як у нього важко смикається борлак. — Ти... робиш мені пропозицію?

— Що? О боже, Беку... — мене аж пересмикує. Я люблю Бекета, але... боже. — Ні! Господи, що ти собі надумав?!

— Що я надумав?! Що ти надумала? — вигукує він якимось не своїм голосом. При цьому жваво жестикулює рукою, явно не знаючи, куди подітися. — Ти заскочила мене зненацька, Стелло!

— Я мала на увазі, вдати мого хлопця! — кидаю так, ніби це було очевидно. Ніби просити про таке у своїх дуже платонічних друзів — нормально. Ніби я потрапила в цю халепу не через свою бурхливу уяву й пів пляшки совіньйон блан. Відкриваю листа та скрушно втуплююся в нього, не звертаючи уваги на анімоване конфеті, що вибухає на екрані. Тричі переглядаю його, вдаючи, буцім Бекет не просвердлює очима дірку в моїй голові.

— Я дещо зробила, — зізнаюся.

— Дещо, — повторює він.

Я мугикаю у відповідь.

— Хочеш про це розповісти?

— Ні.

— Я...

Немов прикликана силою думки, до кабінету навшпиньки заходить Лейла, тримаючи перед собою тацю з випічкою, від якої віє корицею, сушеною журавлиною і ваніллю.

Кабачковий кекс.

Неначе янгол, що спустився з небес, вона принесла кабачковий кекс. Єдине, що завжди, завжди відвертає увагу Бекета.

Він видає звук, що межує з непристойним стогоном, і мені спадає на думку записати його й викласти на онліфансі. Це може принести кілька доларів: «Гарячий фермер їсть кабачок». Хихочу сама до себе. Бекет жадібно тягнеться до таці, але Лейла б'є його по руці дерев'яною ложкою, яку витягла із... задньої кишені, здається? Вона акуратно ставить тацю на край столу. Я дивлюся на неї і мало не плачу. Вона додала шоколадну крихту.

— Я вам дещо приготувала, леді бос.

Вона підсовує тацю до мене краєм ложки й мило підпирає підборіддя рукою.

На відміну від Бекета — втілення похмурого відлюдника із шармом паперової торби — Лейла Дюпрі осяює простір довкола себе чарівною південною гостинністю й прямолінійним гумором. Вона заворожує кришталево ясними карими очима й коротким темним волоссям. А ще дівчина надзвичайно добра й готує найкращий гарячий шоколад у межах трьох штатів.

Скуштувавши її печиво на благодійному розпродажі домашньої випічки, я одразу ж найняла її, щоб вона керувала кав'ярнею на моїй маленькій ялинковій фермі. Лейла — третя учасниця нашого скромного тріо, і якщо приносить мені солодощі, отже, чогось хоче.

Чогось, що я, найімовірніше, не можу собі дозволити.

Я запихаю скибочку кексу до рота, перш ніж вона встигає заговорити. Хочу й мушу бодай чимось себе потішити перед тим, як доведеться відмовити їй.

Телефон теж користується нагодою та весело дзижчить, повзаючи по столу. Лейла зиркає на нього, обмінюється поглядами з Бекетом, а тоді дивиться на мене.

— Чому ти ігноруєш Луку?

— Я не... — заперечення вилітає з рота разом із золотистими пухкими крихтами. — Я не ігнорую Луку.

Що радше звучить як «ене игогую уку».

Лейла мугикає і змінює тему.

— Отже, я тут подумала, — починає вона. Бінго. — Якщо поставити ще одну духовку в кутку кухні, ми зможемо збільшити обсяг випічки майже вдвічі. Може, навіть продаватимемо розфасовану, якщо люди захочуть взяти із собою на плантацію невеличкий кошик для перекусу.

Бекет схрещує руки на грудях, а я й далі жую величезний кусень кабачкового кексу. Поки що ігнорую Лейлу та дивлюся Бекету просто в очі.

— Він ще теплий, — кажу я йому.

Бекет стогне.

Лейла лагіднішає і закочує очі, відтак бере скибку й простягає йому.

— Якщо люди почнуть смітити на плантації, в мене з'явиться новий клопіт, — бурчить Бекет. Він запихає усю скибку до рота, а потім в екстазі відкидається на спинку крісла, і шкіряна оббивка знову видає зловісний стогін поразки. Так само, як це незабаром зроблю я.

— Мені подобається ця ідея, але нам, імовірно, поки що доведеться відкласти великі покупки, — нарешті кажу я, думаючи про жалюгідну суму на своєму ощадному рахунку. Про те, як минулого кварталу заледве покрила операційні витрати.

Лейла похнюплюється й простягає до мене руку. Вона торкається кісточок моїх пальців.

Я не заслуговую на її доброту, бо й словом не обмовилася, як усе погано.

— У нас усе гаразд?

— У нас усе... — я підбираю слово, щоб описати стан, коли висиш над прірвою, чіпляючись за край нігтями, —...в порядку.

Бекет нарешті ковтає шматок кексу й випростує ногу.

— Ми якраз про це балакали. Стелла зробила мені пропозицію.

— Справді? Цікаво. Щоправда, не розумію, як це пов'язано з нашою фермою.

— Ага, я теж. Але це те, що отримав замість відповіді, коли поставив їй те саме запитання.

— А мені теж зоблять пропозицію?

Я заочую очі й вирішую не вшанувати це запитання відповіддю. Натомість розвертаю екран комп'ютера, щоб вони могли побачити анімоване конфеті у всій його пишноті. Бекет навіть не кліпає, а Лейла підкидає руки вгору з пронизливим виском, від якого я кривлюся.

— Це правда? — вигукує вона, хапаючись за краї мого робочого столу, нахилиється ближче й майже притискається носом до екрана. — Ти фіналістка відбору Евелін Сент-Джеймс?

Бекет осклілими очима витріщається на кабачковий кекс, що непевно балансує на краєчку мого столу, наче його накачали наркотиками.

— Е-е, Сент-Джей... що?

Лейла знову ляскає Бекета по руці, навіть не дивлячись на нього.

— Вона інфлюенсерка.

Бекет корчить гримасу.

— Це щось політичне?

— Як ти існуєш у цьому столітті? Вона дуже популярна в соцмережах. Робить огляди різних туристичних локацій. Щось на зразок мініканалу про подорожі.

Я відчуваю невеличкий сплеск гордості. Вона інфлюенсерка в галузі туризму. Якщо Евелін Сент-Джеймс напише про нас на своїй сторінці в інстаграмі, то ефект від цього буде такий самий, якби ми витратили на рекламу тисячі доларів.

Ті тисячі, на які в нас ніколи не було бюджету. Це перетворило б нашу ферму з простого перестанку для місцевих жителів на місце, яке люди хотіли б відвідувати знову й знову. А грошовий приз у розмірі ста тисяч доларів для переможця конкурсу серед власників маленьких бізнесів триматиме нас на плаву ще рік, якщо не більше.

Шкода, що я збрехала у своїй заявці.

— А пропозиція тут до чого?

— Я не... я не робила Бекету пропозицію, — кажу, розвертаю екран комп'ютера й згортаю електронний лист.

Потім барабаню по губах пальцями й згадую ту ніч, коли влипла в цю халепу. Я розмовляла з Лукою по відеозв'язку, у мене трохи паморочилася голова від білого вина й від зморшок у кутиках його очей, коли він усміхався. Лука розповідав якийсь дурнувятий жарт про сандвічі із шинкою і весь час сміявся, тому ніяк не міг його завершити. Я й досі не знаю, чим він закінчився.

— Я написала в анкеті, що керую фермою разом зі своїм хлопцем, — бурмочу я. Рум'янець заливає щоки. Б'юсь об заклад, зараз я така сама червона, як двері до стодоли Санти. — Подумала, що це буде романтичніше, ніж сумна самотня жінка, яка вже сімнадцять місяців не ходила на побачення.

— Сподіваюся, ти хоч маєш секс без зобов'язань.

— Чому для того, щоб бути успішною, тобі треба мати хлопця?

Лейла і Бекет говорять одночасно, хоча, відверто кажучи, дівчина поводиться значно зухваліше, коли нахиляється вперед і вигукує своє зауваження про моє сексуальне життя. Потому вона відкидається на спинку стільця й, роззявивши ро-та, драматично притискає руку до серця.

— Святі рогаики. Не дивно, що ти... — вона тицяє на мене дерев'яною ложкою, і я намагаюся не почервоніти ще дужче. Напевно, я вже бурякова. — ...що ти така.

Посовавшись у кріслі, повертаюся до головної теми розмови. Мені не треба пояснювати Лейлі, що побачення в маленькому містечку пов'язані з певними складнощами, не кажучи вже про секс без зобов'язань.

— Вона приїде сюди на п'ять днів, щоб особисто поспілкуватися з нами, і розповість про нас на своїх сторінках у соцмережах. А щодо хлопця... не знаю. Мабуть, я думала, що його наявність зробить це місце більш романтичним. Вона любить романтику.

Бекет крадькома бере ще одну скибку кабачкового кексу. Він користується тим, що Лейла досі шокована моїм целібатом.

— Ну, це збіса тупо.

Я обпікаю його поглядом.

— Дякую, Бекете. Твоє зауваження дуже доречне.

— Якщо серйозно, — каже він, розламуючи скибку навпіл, — то саме ти зробила це місце дивовижним. Ти. Власними силами. Ти маєш пишатися цим. Наявність хлопця не робить твою історію більш чи менш важливою.

Я кліпаю.

— Іноді забуваю, що в тебе є три сестри.

Він знизує плечима.

— Просто висловив свою думку.

— Ти впевнений, що не хочеш тиждень повдавати, буцімто вважаєш мене надзвичайно привабливою?

Лейла хитає головою, нарешті вийшовши з трансу.

— Погана ідея. Ти колись бачила, як він бреше? Це жахливо. Він перетворюється на недорікуватого телепня щоразу, коли йому доводиться їхати в місто по продукти.

Що є, то є. Мені не раз доводилося забирати його замовлення в м'ясника. Упевнена, що він став фермером лише для того, щоб менше ходити в Save More. Бекет не любить людей, а надто відверті загравання половини жінок, які мешкають у нашому місті. Іноді мені здається, що ми з Лейлою єдині, хто має імунітет до його значного браку шарму, але, мабуть, так буває, коли бачиш, як людина день у день кляне дерева.

Або коли твоє серце безнадійно сохне за одним чоловіком уже майже десять років.

Я беру ще одну скибку кабачкового кексу й починаю обгризати її, обмірковуючи інші варіанти. Окрім Луки. Можна попросити Джессі, власника єдиного в нашому містечку бару. Але він, найімовірніше, подумає, що це щось більше, ніж є насправді, а я не маю ні часу, ні сил на фіктивний розрив фіктивних стосунків.

Мабуть, можна пошукати якісь ескорт-сервіси. А це ідея, правда ж? Бо хіба не для цього вони існують? Щоб люди... не знаю, супроводжували інших?

Я притискаю пальці до очей, забувши, що досі тримаю в руці шматок кабачкового кексу. Відповідь очевидна. Просто вона лякає мене до смерті.

— Нарешті, — бурмоче Бекет, і я щосили стримуюся, щоб не жбурнути випічку йому в обличчя. — До неї дійшло.

— Не розумію, чого ти так боїшся. Це найпростіше рішення. Він погодиться без вагань.

Я дивлюся на Лейлу крізь пальці. Вона самовдоволено всміхається кутиком рота з таким виразом обличчя, ніби зараз мала б носити монокль і погладжувати безшерстого кота, як у бондіані. Чому я вважала, що вона надзвичайно ми-ла? Гадки не маю. Вона пікантна штучка.

— Попроси Луку.

Рекомендована література

Тією горою є ви. Як перетворити самосаботаж на самовдосконалення

Зимове сонцестояння

Я вмію керувати емоціями! 6-10 років. Книжка з наліпками

Я вмію перемагати страхи! 6-10 років. Книжка з наліпками

Провулок світлячків

Це Крістмас, крихітко!

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ